

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJA LUCI
Broj: 11 0 U 035607 23 U
Dana, 14.06.2024. godine

Okružni sud u Banjaluci po sudiji pojedincu Miri Došenović, uz učešće zapisničara Marije Uletilović, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, ulica Krfska broj 64E, Banjaluka, zastupanog po zakonskom zastupniku (predsjednik Upravnog odbora) Srđanu Blagovčaninu iz Banjaluke (u daljem tekstu: tužilac), protiv odluke broj: 01-1506/23 od 08.11.2023. godine, Komisije za koncesije Republike Srpske, ulica Trg Jasenovačkih žrtava 4, zastupana po punomoćniku Davoru Majstoroviću, advokatu iz Banja Luke, ulica Jevrejska bb (u daljem tekstu: tužena), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, dana 14.06.2024. godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Tužena se obavezuje da tužiocu na ime troškova upravnog spora isplati iznos od 200,00 KM, u roku od 30 dana računajući od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova upravnog spora, kao neosnovan.

Obrazloženje

Osporenim aktom broj: 01-1506/23 od 08.11.2023. godine, koji je formulisan kao "odgovor na žalbu" tužena je obavijestila tužioca da u vezi navoda istog u dopisu od 19.10.2023. godine (žalba na odluku tužene od 13.10.2023. godine), da je postupila suprotno odredbama člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, nije došlo do kršenja navedene zakonske norme. Navodi da je odredbom člana 14. ovog zakona propisano: stav (1) po prijemu zahtjeva za pristup informaciji, nadležni javni organ preduzima sve redovne mjere da prikupi zahtijevane informacije i razmotri sve činjenice i okolnosti koje su značajne za obradu zahtjeva, stav (2) Ako se odobri pristup informaciji, bilo djelimičnoj ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva. Dopisom se: a) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti ličnog pristupa informacijama u prostorijama nadležnog javnog organa, i b) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti umnožavanja, procjenjenim troškovima umnožavanja, te da se umnožavanje podnosiocu zahtjeva obezbjeđuje nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije veoma složeno ili dugotrajno, umnožavanje se obezbjeđuje podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležan javni organ; i/ili prilaže kopija tražene informacije kada se ona obezbjeđuje besplatno u smislu člana 16. ovog Zakona. Ističe da cijeneći navedeno, a postupajući po odredbi člana 14. prethodnog zakona, ponovno obavještava podnosioca zahtjeva da može doći u prostorije komisije na dan 17.11.2023. godine, (petak) u terminu od 8,30 do 10 časova, radi traženja uvida u traženu dokumentaciju, kao i mogućnosti

preuzimanja iste. Istovremeno je ukazala da je potrebno na uvid podnijeti dokaz o identitetu podnoisca zahtjeva ili dokaz o identitetu zakonskog zastupnika, odnosno punomoćnika podnosioca zahtjeva i punomoć u slučaju da se uvid vrši u ime podnosioca zahtjeva.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac osporava pravilnost i zakonitost prethodnog akta tužene, zbog razloga (kako proizlazi iz sadržaja) propisanih članom 10. tačke 2. i 4. Zakona o upravnim sporovima. Navodi da se pozivom na odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske obratio tuženoj tražeći određene informacije pod kontrolom ovog javnog organa, a koje se odnose na ugovor o koncesiji za solarnu fotonaponsku elektranu „SE Trebinje 1”, a odgovorajući na ovaj zahtjev tužena da je za dio traženih informacija navela da nije nadležna, dok je za drugi dio navela da se obratila trećoj strani (sticaoocu koncesije), tražeći dozvolu za objavu ovih informacija, te da se treća strana izjasnila kako se protivi objavi i da je stoga utvrđen izuzetak od objavljivanja traženih informacija - i to finansijski izvještaj i druge priloge koji se odnose na osposobljenost sticaooca koncesije, a koje je prema zakonu morala dostaviti kako bi mu se ustupio ugovor za „SE Trebinje 1”. Nezadovoljan postupanjem tužene, on da je pokrenuo upravni spor pred ovim sudom u kojem je donijeta presuda broj: 11 0 U 033711 23 U od 08.09.2023. godine, u kojoj je tužba uvažena i poništen osporeni akt tužene, a u presudi da sud ukazuje da javno mnjenje treba i mora imati saznanja o radu javnih organa, jer isti ne mogu biti izolovani od suda javnosti, uz potrebu ocjene okolnosti svakog slučaja, odnosno interesa lica na koja se tražene informacije odnose, te je sud zaključio da tražene informacije u slučaju solarne fotonaponske elektrane „Trebinje 1” ne predstavljaju povjerljive informacije koje se trebaju štititi. Postupajući po prethodnoj presudi suda tužena da je donijela akt od 13.10.2023. godine, kojim je dozvolila pristup traženim informacijama, ali isključivo ličnim uvidom u prostorijama tužene i u unaprijed određeno vrijeme, uz dokaz o identitetu podnosioca zahtjeva, protiv koje odluke je tužilac izjavio žalbu, nakon čega je odlukom od 08.11.2023. godine (osporeni akt) odbijena izjavljena žalba i na taj način odbijen zahtjev za slobodnim pristupom traženim informacijama. Ističe da tužena svoju odluku uopšte ne obrazlaže, već se samo poziva na član 14. stv 1. i 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Nadalje, ukazuje da je omogućavanje pristupa samo lično u prostorijama tužene, faktički odbijanje slobodnog pristupa traženim informacijama i kršenje odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama, a naročito člana 14. stav 2. ovog zakona. Poziva se na sadržaj člana 14. stav 2. ovog zakona, čiji sadržaj iznosi i ističe da je navedenim članom jasno određeno da se podnosilac zahtjeva odlučuje za način pristupa informacijama, odnosno da li želi informaciji pristupiti lično ili da mu se tražena informacija umnoži i dostavi o njegovom trošku, a da to ne određuje javni organ. Javni organ da može podnosioca zahtjeva obavijestiti o mogućnostima pristupa informacijama, ali da podnosilac odlučuje o načinu kojim želi da pristupi traženim informacijama. Svojim prvobitnim zahtjevom za pristup informacijama i svim budućim podnescima da je jasno naznačio da želi da mu se informacije dostave na označenu adresu ili putem e-pošte, u skladu sa navedenim članom 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Navodi da javni organ ne smije određivati u ime bilo kog tražioca informacija način na koji će im pristupiti. Tužilac, kao tražilac informacija, da je spreman platiti sve troškove umnožavanja, pošte i sl. ukoliko bi ih bilo i da je neodgovorno je opterećivati zaposlene kod tražioca informacija da odlaze u prostorije javnog organa, razgledaju informacije, umnožavaju ih i potom nose u svoje prostorije, gubeći na taj način vrijeme, plaćajući troškove prevoza, parkinga i sl., kada se efikasnije informacije mogu dostaviti poštom. Pozivajući se na član 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, ističe da se ovim članom jasno određuje da se ovim zakonom olakšava i promoviše u najvećoj mjeri i bez odlaganja objavljivanje informacija i po najnižoj prihvatljivoj cijeni, a isto tako i članom 4. ovog zakona da se jasno određuje da „svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ da ima odgovarajuću obavezu da te informacije objavi, koje pravo pristupa

podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u ovom zakonu.“ Ukazuje da je utvrđivanje izuzetaka jasno određeno članovima 5., 6., 7., 8., i 9., te da se izuzeci i ograničenja odnose isključivo na izuzetke kod funkcije javnih organa, izuzetke kod povjerljivih komercijalnih interesa i na izuzetke kod zaštite privatnosti, ali da zakon nigdje ne prepoznaje ograničenja i izuzetke onemogućavanjem dostavljanja informacija. Smatra da je neprihvatljivo da tuženi-javni organ pogrešno tumači zakonske odredbe i samovoljno procjenjujući na koji način bi tražiocu informacija bilo lakše da traženim informacijama pristupi i da je neprihvatljivo da se jedan javni organ, koji je u službi građana, tako postavlja i da postupajući sa pozicije autoriteta stvara praksu da će i prema drugim tražiocima informacija u budućnosti samovoljno određivati način na koji će moći ostvariti pristup informacijama. Ističe da je u sudskoj praksi zabilježen stav da javni organ nakon prijema zahtjeva za pristup informacijama ima obavezu da bez odlaganja potakne i saopšti informacije, te podsjeća na presudu Suda Bosne i Hercegovine broj: S 13 U 016730 14 U od 01.07.2015. godine, kojom je zauzet stav da donošenjem odluke da se podnosiocu zahtjeva odobri jedino lični uvid u informacije u prostorijama, bez ostavljanja mogućnosti da mu se informacije umnože o njegovom trošku i prosljede na adresu, povređuju odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama i to članove 1. 2. i 14. stav 2., jer nisu razmatrane sve činjenice i okolnosti kako bi se bez odlaganja olakšalo saopštavanje informacija. Ukazuje i na presudu Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 11 0 U 020677 18 Uvp od 20.05.2020. godine, kojom je uvažen zahtjev tužioca i zaključeno da ispravno tužilac ukazuje na sadržaj odredbe člana 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koja propisuje da se ovim zakonom olakšava i promoviše u najvećoj mjeri i bez odlaganja objavljivanje informacija koje se nalaze pod kontrolom javnog organa, po najnižoj prihvatljivoj cijeni. Ova odredba gledano u vezi sa prethodno pomenutom odredbom člana 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, da obavezuje javni organ da informaciju dostavi tužiocu na najlakši mogući način, bez odlaganja i po najnižoj mogućoj cijeni, pa kad se tužilac opredijelio za dostavljanje informacija putem pošte ili elektronskim putem, da je dužnost organa bila da mu u tom smislu i udovolji, odnosno da ga obavijesti o mogućnosti umnožavanja, o procijenjenim troškovima umnožavanja, te da mu nakon uplate troškova obezbijedi dostavljanje na način kako je to zahtjevom traženo. Nadalje, se poziva i na stav ovog suda u presudi broj: 11 0 U 033560 23 U od 08.09.2023. godine u kojoj je presuđeno da se informacije moraju dostavljati onako kako to tražilac traži i da je „uslovljavanje tužioca o preuzimanju tražene dokumentacije isključivo u prostorijama tuženog, kako je to tužena učinila osporenim aktom, suprotno odredbama člana 14. stav 2. tačka b) Zakona o slobodi pristupa informacijama, u vezi sa članom 2. istog zakona. Predlaže da se tužba uvaži, osporeni akt poništi i naloži tuženoj da mu omogući slobodan pristup traženim informacijama na način da mu se u cijelosti tražene informacije dostave na poštansku adresu, u skladu sa Zakonom, kao i da se tužena obaveže da snosi troškove upravnog spora, koji se odnose na troškove sudske takse na tužbu i presudu.

Tužena je na zahtjev suda dostavila spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem osporava navode tužbe u cjelosti. Pozivajući se na odredbe člana 14. stav 1. i 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, čiji sadržaj iznosi, ističe da je tužiocu nesporno omogućila pristup informacijama, jer je u svojim aktima od 13.10.2023. i 08.11.2023. godine, nedvosmisleno pozvala žalioca (ovdje tužioca) da izvrši uvid u spis i preuzme dokumente iz spisa, čime mu je data mogućnost za pristup informacijama. U pogledu navoda tužbe da se tražene informacije dostave putem pušte, ukazuje da ovakav način dostavljanja dokumenta nije propisan kao zakonska obaveza bilo kojim članom Zakona o slobodi pristupa informacijama, a da iz člana 14. ovog zakona jasno proizlazi da se podnosiocu zahtjeva omogućava lični pristup informacijama u prostorijama nadležnog organa, što podrazumijeva i mogućnost umnožavanja i prilaganje kopije tražene informacije, uz obavezu tražioca

informacije da snosi troškove umnožavanja na način određen zakonom. Tužilac da je mogao izvršiti uvid u spis, pa kako u tužbi nije naveo niti jedan objektivan razlog zbog čega mu je onemogućen ili otežan pristup informacijama na način na koji ga je uputila tužena, niti takvi razlozi postoje, osporavajući u cijelosti navode tužbe i pozivajući se na stav Vrhovnog suda Republike Srpske, u presudi broj: 11 0 U 025301 20 Uvp od 08.12.2021. godine, predlaže da se tužba odbije kao neosnovana, a tužilac obaveže na snosi troškove upravnog spora koji se odnose na sastav odgovora na tužbu, uvećane za paušalnu nagradu, u ukupnom iznosu od 750,00 KM.

Ispitujući zakonitost osporenog upravnog akta u skladu sa odredbom iz člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), a nakon što je razmotrio spise predmeta ove upravne stvari i odgovor na tužbu, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz spisa predmeta proizlazi da je presudom ovog suda broj: 11 0 U 033711 23 U od 08.09.2023. godine, koja je donijeta po tužbi tužioca, radi poništenja rješenja tužene od 25.01.2023. godine, kojim je odbijen zahtjev tužioca za pristup informacijama, i to: 1) kopiji akta Ministarstva energetike i rudarstva broj: 05.05/360-69-1/21 od 20.04.2021. godine, kojim se to ministarstvo obratilo tuženoj za davanje saglasnosti za ustupanje ugovora o koncesiji; 2) finansijskom izvještaju od 26.02.2021. godine, za sticaoca predmetne koncesije i 3) drugim priložima koji se odnose na dokaze o tehničkoj opremljenosti i stručnoj osposobljenosti sticaoca, dokazima (referentna lista) o izvedenim radovima na istim ili sličnim projektima za sticaoca, te dokazima sticaoca ili njegovog osnivača da ima obezbjeđena finansijska sredstva za realizaciju koncesionog projekta, tužba uvažena i osporeni akt (rješenje tužene od 25.01.2023. godine), poništeno.

Dana 13.10.2023. godine, tužena je odlukom formulisanom kao odgovor na žalbu (postupanje po presudi), a u vezi podneska tužioca od 26.12.2022. godine, tužioca obavijestila da shodno navodima iz navedenog podneska, presudi ovog suda broj: 11 0 U 033711 23 U od 08.09.2023. godine, smjernicama suda i članu 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, može doći u prostorije tužene u označenoj ulici dana 20.10.2023. godine (petak), u terminu od 8,30 do 10,00 časova, radi uvida u traženu dokumentaciju-spis predmeta koji se odnosi na ugovor o koncesiji za solarnu fotonaponsku elektranu „Trebinje 1“, s tim da je potrebno na uvid podnijeti dokaz o identitetu podnosioca zahtjeva ili dokaz o identitetu zakonskog zastupnika, odnosno punomoćnika podnosioca zahtjeva i punomoć u slučaju da se uvid vrši u ime podnosioca zahtjeva.

Protiv prethodnog akta tužene, tužilac je blagovremeno izjavio žalbu u kojoj je istakao da je tužena postupajući po presudi ovog suda od 08.09.2023. godine, donijela odluku kojom je odobrila uvid u tražene informacije, ali samo u protorijama tužene, na koji način je postupila suprotno odredbama člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koja odredba pored navedene mogućnosti, daje mogućnost da se tražiocu informacije umnože i dostave na njegovu adresu i o njegovom trošku, a da se tužilac jasno izjasnio da želi da mu se tražene informacije dostave na označenu adresu.

Osporenim aktom (formulisan kao odgovor na žalbu) od 08.11.2023. godine, tužena je obavijestila tužioca da u njenom postupanju nije povrijeđena odredba člana 14. stav 1. i 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, interpretirajući sadržaj ove zakonske odredbe, obzirom da je tražiocu omogućila uvid u tražene informacije, u prostorijama tužene.

Osporeni akt nije pravilan, ni zakonit.

Naime, u konkretnom slučaju je nesporno među strankama, a to proizlazi i iz spisa predmeta i presude ovog suda broj: 11 0 U 033711 23 U od 08.09.2023. godine, da je ranija odluka tužene kojom je odbijen zahtjev tužioca za pristup informacijama i to: 1) kopiji akta Ministarstva energetike i rudarstva broj: 05.05/360-69-1/21 od 20.04.2021. godine, kojim se to ministarstvo obratilo tuženoj za davanje saglasnosti za ustupanje ugovora o koncesiji; 2)

finansijskom izvještaju od 26.02.2021. godine, za sticaoca predmetne koncesije i 3) drugim priložima koji se odnose na dokaze o tehničkoj opremljenosti i stručnoj osposobljenosti sticaoca, dokazima (referentna lista) o izvedenim radovima na istim ili sličnim projektima za sticaoca, te dokazima sticaoca ili njegovog osnivača da ima obezbjeđena finansijska sredstva za realizaciju koncesionog projekta, poništena presudom ovog suda od 08.09.2023. godine i da je u izvršenju navedene presude ovog suda tužena podneskom od 13.10.2023. godine obavijestila tužioca da može doći u prostorije tužene, na označenoj adresi i u označeno vrijeme, radi uvida u traženu dokumentaciju, koju odluku tužene je tužilac osporavao žalbom, nakon čega je tužena donijela odluku od 08.11.2023. godine (ovdje osporeni akt), koju tužilac pobija tužbom, ističući da je zahtjevom za pristup informacijama tražio da mu se uvid u tražene informacije omogući dostavljanjem traženih informacija putem pošte, na označenu adresu, nakon što uplati troškove umnožavanja traženih informacija, a sve iz razloga efikasnosti i ekonomičnosti.

Odredbom člana 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 20/01, u daljem tekstu: ZOSPI), je propisano da se ovim zakonom olakšava i promovira, u najvećoj mjeri, i bez odlaganja objavljivanje informacija koje se nalaze pod kontrolom javnog organa, po najnižoj prihvatljivoj cijeni.

Članom 14. stav 1. ovog zakona je propisano da po prijemu zahtjeva za pristup informaciji, nadležni javni organ preduzima sve redovne mjere da prikupi zahtijevane informacije i razmotri sve činjenice i okolnosti koje su značajne za obradu zahtjeva. Stavom 2. ovog člana je propisano da ako se odobri pristup informaciji, bilo djelimičnoj ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva. Dopisom se: a) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti ličnog pristupa informacijama u prostorijama nadležnog javnog organa, i b) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti umnožavanja, procijenjenim troškovima umnožavanja, te da se umnožavanje podnosiocu zahtjeva obezbjeđuje nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije veoma složeno ili dugotrajno, umnožavanje se obezbjeđuje podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležan javni organ; i/ili prilaže kopija tražene informacije kada se ona obezbjeđuje besplatno u smislu člana 16. ovog Zakona.

Kako je u konkretnom slučaju, postupajući u izvršenju presude ovog broj: 11 0 U 033711 23 U od 08.09.2023. godine, tužena odobrila tužiocu pristup informacijama, koje su поближе označene u podnesku tužene od 13.10.2023. godine, te kako je tužilac tražio da mu se informacije dostave putem pošte i nakon umnožavanja, o njegovom trošku, koji bi po obavještenju uplatio, osnovano tužba ukazuje da je tužena donoseći osporeni akt od 08.11.2023. godine, kojim je tužiocu faktički odredila način pristup informacijama neposrednim uvidom i u prostorijama tužene, postupila suprotno odredbi člana 14. stav 2. tačka b) ZOSPI. Ovo iz razloga što je pravilno tumačenje prethodne zakonske odredbe podrazumijevalo da tužena obavijesti tužioca, kada je on to već zahtjevom tražio da mu se dostava informacija izvrši umnožavanjem i dostavljanjem na njegovu adresu putem pošte, o mogućnosti umnožavanja, procijenjenim troškovima umnožavanja, i da će mu se omogućiti dostavljanje traženih informacija tek nakon uplate obračunatih troškova umnožavanja i sve na način kao u članu 14. stav 2. tačka b) ZOSPI, na šta tužba tužioca osnovano ukazuje.

Stoje navodi tužene u odgovoru na tužbu da je ona u izvršenju presude ovog suda od 08.09.2023. godine omogućila tužiocu uvid u tražene informacije, ali isto tako stoje i navodi tužbe da tužiocu nije omogućen način uvida u informacije kako je on to tražio zahtjevom, što nije osporeno od strane tužene, da mu se tražene informacije umnože i dostave putem pošte, na šta je imao pravo u smislu odredbe člana 14. stav 2. tačka b) ZOSPI, na šta i tužba osnovano ukazuje.

Kako je tužena osporenim aktom pristup informacijama tužiocu faktički odredila na način kao u članu 14. stav 2. tačka a) ZOSPI (lični pristup informacijama u prostorijama

nadležnog javnog organa), što je samo jedan od načina pristupa informacijama, ali mu nije omogućila pristup informacijama na način na koji je tužilac zahtijevao i u skladu sa načinom propisanim istom zakonskom odredbom ali u tački b) ZOSPI, osnovano tužba ukazuje da je osporeni akt donijet uz povredu odredbe člana 14. stav 2. tačka b) ZOSPI, što isti čini nepravilanim i nezakonitim.

S obzirom na navedeno, imajući u vidu da sud, u smislu člana 29. stav 1. ZUS zakonitost osporenog akta ispituje na podlozi činjenica utvrđenih u upravnom postupku, proizlazi da su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz člana 10. tačke 2. i 4. ZUS za poništavanje ovog akta, zbog čega se tužba tužioca ukazuje osnovanom, pa je s toga istu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti na osnovu ovlašćenja iz člana 31. stav 1. i 2. ovog zakona.

U smislu člana 50. ZUS tužena je u obavezi da bez odlaganja, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude donese novi akt, uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Tužilac je zahtijevao naknadu troškova upravnog spora na ime takse na tužbu i presudu. Imajući u vidu da je isti uspio u ovom upravnom sporu, to mu shodno odredbi člana 49. i 49a. ZUS, pripada pravo na naknadu troškova upravnog spora u traženom iznosu od 200,00 KM, a u visini sudske takse na tužbu i presudu, koji su mu i dosuđeni ovom presudom.

Zahtjev tužene za naknadu troškova upravnog spora je odbijen, kao neosnovan iz razloga što odgovor na tužbu ne predstavlja obavezu, već pravo, shodno odredbi člana 24. stav 2. ZUS, tako da se ne radi o troškovima koji su bili potrebni radi vođenja ovog upravnog spora, u smislu odredbi člana 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku, koji zakon se u smislu odredbe člana 48. ZUS primjenjuje i u upravnim sporovima, te na osnovu odredbi člana 49. i 49a. ZUS.

Pored navedenog, tužena nije ni uspjela u ovom upravnom sporu, niti je odgovor na tužbu doprinio kod odlučivanja po tužbi tužioca u ovom upravnom sporu.

Zapisničar
Marija Uletilović

Sudija
Mira Došenović